

Sygn. akt *XI Ka 12/21*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Jaroszyński

Protokolant: Katarzyna Wójcik

przy udziale prokuratora Marcina Kostrzewskiego

po rozpoznaniu dnia 25 lutego 2021 r.

sprawy **J. S.** urodzonego (...) w K., syna J. i A. z domu D.

oskarżonego z art. 190 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 4 listopada 2020 roku sygn. akt II K 187/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania również od dnia 4 listopada 2020 roku do dnia 25 lutego 2021 roku;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata G. S. – Kancelaria Adwokacka w L. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) zł tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 12/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Lublin –Zachód w Lublinie z dnia 4 listopada 2020 roku, wydany w sprawie o sygn. akt IX K 187/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy – pełnomocnik

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-		-	-	-	-
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-	-	-	-	-	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-	-	-

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-	-	-

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Wszystkie zarzuty zgłoszone w apelacjach.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>1. Zarzut obraży przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 190 § 1 k.k.</p> <p>Powyższy zarzut uznać należy za bezzasadny. Rzecz bowiem w tym, że obraża prawa materialnego nie polega na kwestionowaniu ustalenia, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, lecz na zgodności opisu czynu z przepisami prawa wskazanymi w rozstrzygnięciu. Tym samym, zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego i poglądami doktryny, obraża prawa materialnego musi wynikać z treści samego orzeczenia i nie może polegać na kwestionowaniu ustaleń, zatem i treści opisu czynu w świetle zebranego materiału dowodowego,</p>		

stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Natomiast z argumentacji powołanej przez apelującego, odnoszącej się do omawianego zarzutu wynika, że pod obrazą prawa materialnego kwestionuje on prawidłowość ustaleń faktycznych poczynionych na - jego zdaniem - błędnej ocenie materiału dowodowego.

Należy zatem wskazać, że Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż J. S. popełnił przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Prawidłowo ustalając, iż czyn jego polegał na wypowiedaniu wobec pokrzywdzonej gróźb pozbawienia życia, które wywołały w niej poczucie obawy, z uwagi na ich treść, drastyczny charakter oraz sposób wypowiedania, a nadto okoliczność opuszczenia przez oskarżonego zakładu karnego. M. T. wskazała w swoich zeznaniach, że bała się spełnienia groźby. Podkreśliła, że był to pierwszy raz i jeszcze nigdy oskarżony nie mówił do niej w ten sposób (k. 215). Istnienie jej obaw potwierdzili także świadkowie - A. P. (k. 271v - 272) oraz M. S. (1) (k. 287v).

Uzasadnione odczucie obawy u pokrzywdzonego, powstałe w wyniku groźby oznacza, że traktuje ją poważnie i uważa jej spełnienie za realne. Powstaje ono zatem w oparciu o subiektywne przekonanie adresata groźby o możliwości jej realizacji. Pokrzywdzona uważa, iż niebezpieczeństwo spełnienia groźby jest realne i ma podstawy do takiego poglądu. Niebezpieczeństwo realizacji groźby nie musi zatem obiektywnie istnieć. Obiektywna musi być natomiast sama groźba. Chociaż zatem dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. wystarczy, iż groźba subiektywnie

(w odbiorze zagrożonego) wywołała obawę jej spełnienia, należy ją jednak obiektywnie zweryfikować i stwierdzić, czy pokrzywdzona istotnie mogła w danych okolicznościach, w sposób uzasadniony groźbę odebrać, co ma miejsce w niniejszym przypadku.

Natomiast strona podmiotowa groźby karalnej polega na umyślności. Regułą będzie występowanie zamiaru bezpośredniego. Nie sposób jednak wykluczyć możliwości popełnienia tego przestępstwa z zamiarem ewentualnym, zwłaszcza w przypadku groźby dla żartu, czy też groźby pośredniej. Z treści art. 190 k.k. nie wynika, aby sprawca podejmował swoje działanie w celu wzbudzenia w zagrożonym obawy. Wystarczy, aby sprawca taki skutek zagrożenia przewidywał i na to się godził.

Zatem, o naruszeniu obrazy prawa materialnego nie ma tutaj mowy, natomiast Sąd Rejonowy właściwie oceniając materiał dowodowy, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych.

2. Zarzut obrazy przepisów postępowania, mający wpływ na treść wyroku, a mianowicie: art. 4, 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 384 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz prawdziwe ustalenia faktyczne. Ocena dowodów, wbrew twierdzeniom apelujących, przeprowadzona została wszechstronnie, wnikliwie oraz zgodnie z art. 7 k.p.k. Nie można zatem określić jej

mianem dowolnej, wybiórczej, czy też jednostronnej. Sąd I instancji – wbrew twierdzeniom apelujących – badał oraz uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Sąd odwoławczy nie stwierdził zatem braku obiektywizmu, działania na niekorzyść J. S., czy też braku logicznego toku myślenia - na które wskazuje sam oskarżony. W żadnej mierze nie może być także mowy o „ignorowaniu dowodów obrony”. Sąd Okręgowy po przeanalizowaniu akt sprawy zauważył w tym przedmiocie pewną zależność, a mianowicie - kilkukrotnie zgłaszane przez obrońcę wnioski dowodowe, były następnie przez niego cofnięte (k. 216v, 337v). Podobnie było z dokumentacją nadesłaną przez (...). oraz (...) W dniu 21 października 2020 roku podczas rozprawy głównej przewodniczący stwierdził, że owa dokumentacja została dołączona do akt sprawy. Początkowo obrońca wniósł o wyznaczenie kolejnego terminu rozprawy, celem zapoznania się z jej treścią, jednakże po konsultacji z oskarżonym wniosek ten wycofał (k. 337v). Dokumenty zostały zatem ujawnione bez ich odczytywania, jednak nie sposób stwierdzić, aby po stronie sądu orzekającego w pierwszej instancji nastąpiła „niechęć” ich odczytania. Nadto, sąd meriti miał je na względzie wyrokując, podobnie jak stanowisko J. S. co do ich treści, zawarte już chociażby w jego piśmie (k. 355 – 360).

Apelujący oskarżony nie wskazał natomiast konkretne, jakie to tuszowanie błędów Prokuratury przez Sąd Rejonowy ma na myśli. Za takie bowiem z pewnością nie mogą być uznane wskazane

przez skarżącego sprzeczne zeznania świadków (wszak prokurator nie odpowiada za ich treść), czy też objętość aktu oskarżenia.

Z uwagi na wydzwięk sporządzonych apelacji, gdzie ich autorzy kładą znaczący nacisk na sam fakt kontaktowania się przez telefon oskarżonego z pokrzywdzoną, należy w pierwszej kolejności zaznaczyć, iż J. S. początkowo owej okoliczności nie kwestionował, wskazując wręcz na przeprowadzenie rozmowy z M. T., czy nawet na sprzeczkę, do której miało pomiędzy nimi dojść. Oskarżony nie negował, by dzwonił do pokrzywdzonej, a podał jedynie, że było tych połączeń mniej niż wskazuje ona sama. Sąd I instancji uznał jego wyjaśnienia w tym przedmiocie za wiarygodne. Już chociażby w dniu 11 grudnia 2019 roku podał on, że w dniu wczorajszym zadzwonił do M. T., bowiem chciał się umówić na odbiór od niej swoich rzeczy. Wskazał także, że podczas rozmowy „od słowa do słowa” zaczęli się kłócić i „były wyzwiska, a nie groźby”. Podał wówczas, że dzwonił do niej ze swojego telefonu, który następnie oddał do lombardu (k. 33). Swoje pierwsze wyjaśnienia potwierdził w dniu 12 grudnia 2019 roku, a zatem kiedy nie mogły już istnieć żadne wątpliwości co do stanu jego świadomości, w związku z wpływem alkoholu na jego organizm, na które wskazuje w apelacji. Wyraźnie wskazał, że dzwonił do pokrzywdzonej w dniu 10 grudnia 2019 roku i że „posprzecjali” się wówczas (k. 42 – 45). Również przed sądem, nie kwestionował okoliczności, że wykonywał połączenia do M. T., czyniąc jedynie zastrzeżenie w kwestii daty (k. 213v – 214v). Zatem wszelkie

zarzuty skarżących dotyczące kwestionowania już samego kontaktu telefonicznego pomiędzy stronami, są niezrozumiałe i pozostają bezzasadne. Sąd meriti prawidłowo ustalił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego, zeznania M. T. oraz A. P. i wykaz połączeń, iż J. S. wykonywał połączenia telefoniczne do pokrzywdzonej w dniach 9 – 10 grudnia 2019 roku.

Słusznie również Sąd Rejonowy przyznał walor wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej. Konsekwentnie wskazywała ona na rozmowy telefoniczne z oskarżonym, w tym na kierowane podczas jednej z nich gróźb, podając przy tym również numery telefonów, z których połączenia były wykonywane. Jej relacja znajduje potwierdzenie w wykazie połączeń, jest nadto rzeczowa i logiczna. Sąd I instancji miał przy tym na względzie drobne rozbieżności pomiędzy zeznaniami jej, a świadka A. P., wskazując przy tym, iż nie rzutowały one na ocenę ich wiarygodności, bowiem dotyczyły okoliczności drugorzędnych. Z bilingów i wykazów połączeń załączonych do akt sprawy wynika natomiast, iż rzeczywiście z obydwu numerów telefonu, jakie wskazała w swoich pierwszych zeznaniach pokrzywdzona były wykonywane i realizowane na jej numer telefonu połączenia w dniu 10 grudnia 2019 roku, o różnej długości. Niczego natomiast przy tym nie zmienia, czy telefony, czy też numery, z których połączenia wykonywał oskarżony należały do niego, czy też nie. Wszak istotą jest tu, że groził on pokrzywdzonej podczas rozmowy telefonicznej, a nie z jakiego numeru telefonu i do kogo należącego dzwonił. Wszak z uznanych za wiarygodne zeznań M.

T. wynika, iż groźby kierował do niej oskarżony. Również naruszenie art. 366 § 1 k.p.k. należy zatem uznać w tym względzie za bezzasadne. Przewodniczący kierował rozprawą i czuwał nad jej prawidłowym przebiegiem, natomiast wszystkie istotne okoliczności sprawy zostały wyjaśnione.

Podobnie, wpływu na ocenę depozycji pokrzywdzonej, nie miała okoliczność posiadania przez nią dwóch numerów telefonu, na co wskazała podczas przesłuchania przed sądem, czy też miejsce w jakim znajdowała się w chwili popełnienia przez J. S. czynu oraz podczas jego zatrzymania.

Słusznie uznał sąd meriti za wiarygodne zeznania A. P.. Pozostają one bowiem zgodne z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. Również w przypadku jego relacji, Sąd Rejonowy dostrzegł pewne sprzeczności, o których wspomina w apelacji obrońca, jednakże uznał, że nie rzutowały one na ocenę ich wiarygodności. Świadek wskazał, że oskarżony próbował wejść do mieszkania pokrzywdzonej, bowiem przed jego zatrzymaniem ktoś szarpał za klamkę, jednakże z jego zeznań wynika, iż były to jedynie jego przypuszczenia i domysły.

Ze względu na treść apelacji obrońcy, należy w tym miejscu podkreślić, że pewne sprzeczności, na które zwrócił uwagę, a które także miał na względzie sąd meriti, nie dotyczyły samego sformułowania przez oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonej groźby pozbawienia jej życia. Co do tej okoliczności pozostają one spójne i zgodne ze sobą.

Nie jest prawdą, iż sąd I instancji nie uwzględnił przy orzekaniu wyjaśnień oskarżonego. Wszak poczynił również na ich podstawie ustalenia faktyczne, uznając je za wiarygodne w powyżej wskazanym zakresie. Nie uznał natomiast tej części jego relacji, która pozostawała w sprzeczności z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. Stanowi ona bowiem dowód odosobniony, uznany przez sąd jedynie za przyjętą linię obrony. Natomiast słusznie uznał sąd meriti protokół przeszukania (k. 13 – 14v) i zatrzymania oskarżonego (k. 10 – 11) oraz protokół oględzin (k. 37 – 38v) i dowód rzeczowy (k. 62 – 63) oraz zeznania świadka E. S. (k. 16 – 17), za niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, tym samym niesłużące również do oceny innych dowodów. Niczego, w przedmiocie zawinienia oskarżonego, nie zmienia bowiem okoliczność, na którą wskazuje obrońca, iż J. S. nie posiadał przy sobie w czasie zatrzymania jakichkolwiek niebezpiecznych narzędzi. Wszak czyn mu przypisany dotyczy formułowania i kierowania gróźb, a nie samego ich spełnienia. Czynność sprawcza omawianego czynu polega na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę, lub osoby dla niej najbliższej. Groźba jest zatem zapowiedzią spowodowania określonej dolegliwości, która wzbudzi u osoby zagrożonej uzasadnione poczucie obawy, że może się realnie zdarzyć. Natomiast z zeznań E. S. wynika jedynie, iż oskarżony w dniu 10 grudnia 2019 roku zastawił w lombardzie telefon komórkowy, nie wskazując godziny dokonania tej czynności.

Zasadnie stwierdził natomiast sąd meriti, iż M. S. (2) nie miał podstaw do zeznawania nieprawdy, jako osoba obca dla stron i obiektywna. Jego depozycje są jasne i rzeczowe. Opisał on przebieg podjętej przez siebie interwencji. Sąd natomiast miał na względzie, iż w zakresie kierowanych przez oskarżonego gróźb, oparł się na relacjach przekazanych mu przez dyżurnego jednostki oraz osób znajdujących się w mieszkaniu pokrzywdzonej. Podawane przez niego okoliczności były zgodne z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. Niczego nie zmienia w tym przedmiocie, iż nie był on bezpośrednim świadkiem kierowania gróźb. Zresztą trudno o jakichkolwiek bezpośrednich świadków, skoro były one kierowane w rozmowie telefonicznej.

Przechodząc natomiast do naruszenia zasady in dubio pro reo, należy wskazać, iż możliwe jest ono jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe oraz w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w art. 5 § 2 k.p.k.

Sytuacja taka nie zaistniała zaś w niniejszym przypadku. Nadto, apelujący kwestionują przede wszystkim ocenę poszczególnych dowodów, a więc o naruszeniu powyższego przepisu w ogóle nie może być mowy.

Zupełnie nie na miejscu jest natomiast postawiony przez oskarżonego zarzut obrazy art. 249 § 1 k.p.k., a to już chociażby z tej przyczyny, że przepis ten nie miał zastosowania przy orzekaniu co do meritum sprawy, a wskazuje na przesłanki ogólne stosowania środków zapobiegawczych. Odnosząc się natomiast do samej treści zarzutu, należy wskazać, że sąd meriti prawidłowo uznał, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oceniony jako wiarygodny (o czym była już mowa powyżej), prowadzi do wniosku o popełnieniu przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.

Przechodząc dalej, nie sposób zgodzić się z zarzutem sformułowanym przez samego oskarżonego, a dotyczącym obrazy art. 384 § 2 k.p.k. Z przepisu wynika, iż pokrzywdzony może wziąć udział w rozprawie, jeżeli się stawi i pozostać na sali, choćby miał składać zeznania jako świadek – w tym wypadku sąd przesłuchuje go w pierwszej kolejności. Ponieważ zarzut ów wynika zapewne z niezrozumienia omawianej normy, Sąd odwoławczy wskazuje apelującemu, że w takiej sytuacji pokrzywdzony pozostaje na sali rozprawy i powinien zostać przesłuchany bezpośrednio po wyjaśnieniach oskarżonego, a przed innymi świadkami. Kolejność tę prawidłowo zachował zatem sąd I instancji na rozprawie w dniu 23 czerwca 2020 roku (k. 213 – 217), wobec czego zarzut pozostaje bezzasadny.

Normy wynikającej z art. 410 k.p.k. nie można natomiast rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń

faktycznych. Obraza przepisu zachodzi wtedy, gdy wyrokujący sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, albo opiera się tylko na części materiału ujawnionego. Dokonanie oceny materiału ujawnionego, nieodpowiadającej interesowi procesowemu skarżących, nie uchybia dyspozycji tego przepisu. Inną rzeczą jest bowiem prawidłowość oceny materiału dowodowego, a inną dokonanie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia na dowodach nieujawnionych w toku rozprawy głównej.

Odnosząc się natomiast do obrazy art. 424 § 1 k.p.k. należy wskazać, iż ewentualne sporządzenie uzasadnienia wyroku nieodpowiadającego wymogom zawartym w omawianym przepisie, nie mogło by być uznane za rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to z tego powodu, że pisemne uzasadnienie orzeczenia jest dokumentem zawsze sporządzanym po jego wydaniu i ogłoszeniu, co czyni logicznym, iż ewentualna wadliwość takiego dokumentu, nie mogłaby wywrzeć jakiegokolwiek wpływu na treść wydanego wcześniej wyroku.

3. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd odwoławczy nie mógł również uznać za trafny zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż skarżący nie wykazał, aby rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego nie uwzględniało całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego bądź, by ocena poszczególnych dowodów,

sprzeczna była z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego, czy też wskazaniami wiedzy.

Kwestionowanie stanowiska sądu meriti, nie może natomiast sprowadzać się wyłącznie do prezentowania innej wersji faktycznej zdarzeń. Konieczne jest bowiem wykazanie, jakich konkretnie uchybień, w zakresie zasad rozumowania dopuścił się sąd. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu błędu.

Zarzut, nie spełniający powyższych wymagań, mógł być postrzegany wyłącznie w kategoriach polemiki ze stanowiskiem wyrażonym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Należy nadto podkreślić, że obrońca stawia alogiczne zarzuty obrazy prawa materialnego oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych będących podstawą przypisania oskarżonemu znamion przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. Są to zarzuty wykluczające się, gdyż rzeczywisty błąd w ustaleniach faktycznych jest równoznaczny z błędnym przyjęciem winy lub określonej kwalifikacji prawnej przestępstwa, natomiast zarzut obrazy prawa materialnego, to jest przepisu wedle jakiego zakwalifikowano przestępstwo, oznacza akceptację ustalonego przebiegu zdarzenia, a skarży jedynie błędne zakwalifikowanie go do takiego, a nie innego przepisu części szczególnej Kodeksu karnego.

Wnioski

Wnioski zawarte w apelacjach o uniewinnienie J. S. oraz o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek o uniewinnienie jest niezasadny w świetle dowodów prawidłowo ocenionych przez Sąd Rejonowy, świadczących o popełnieniu przez oskarżonego zarzucanego mu czynu. Natomiast wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania pozostaje bezzasadny, z uwagi na brak przesłanek z art. 437 § 2 k.p.k.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 4 listopada 2020 roku wydany w sprawie o sygn. akt IX K 187/20 utrzymany w mocy w całości.	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie sądu I instancji jest prawidłowe, natomiast zarzuty zawarte w złożonych apelacjach - niezasadne.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-	
Zwięźle o powodach zmiany	
-	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-		
4.1.	-	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania również od dnia 4 listopada 2020 roku do dnia 25 lutego 2021 roku.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III. IV.	Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i art. 619 § 1 k.p.k. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata G. S. - Kancelaria Adwokacka w L. kwotę 516,60 złotych, tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów

sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

7. PODPISY

Mariusz Jaroszyński

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 4 listopada 2020 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt IX K 187/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 4 listopada 2020 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt IX K 187/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana